

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἑτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμνην δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἑτησίᾳ φράγκα γαλλικά 60,
ἐξάμνην 35 καὶ τρίμνην 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ : Ἑτησίᾳ δολλάρια 4, ἐξάμνην 2
καὶ τρίμνην 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 40ὸς

Ἀθήναι, 28 Ὀκτωβρίου 1933

Ἔτος 55ον. — Ἀριθ. 48

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΕΥΔΟΧΙΕ ΔΥΡΥΣ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ναί, ναί! ἔκανε ἡ Μπέττυ μ' ἐνθουσιασμὸ καὶ σηκώθηκε ζωηρὰ ἀπὸ τὸ σκαμνάκι τῆς, ὡσάν νὰ ἤθελε νὰ πάρῃ φόρα γιὰ νὰ τρέξῃ στὸ σπί-
τι τοῦ γέρο Ρός.

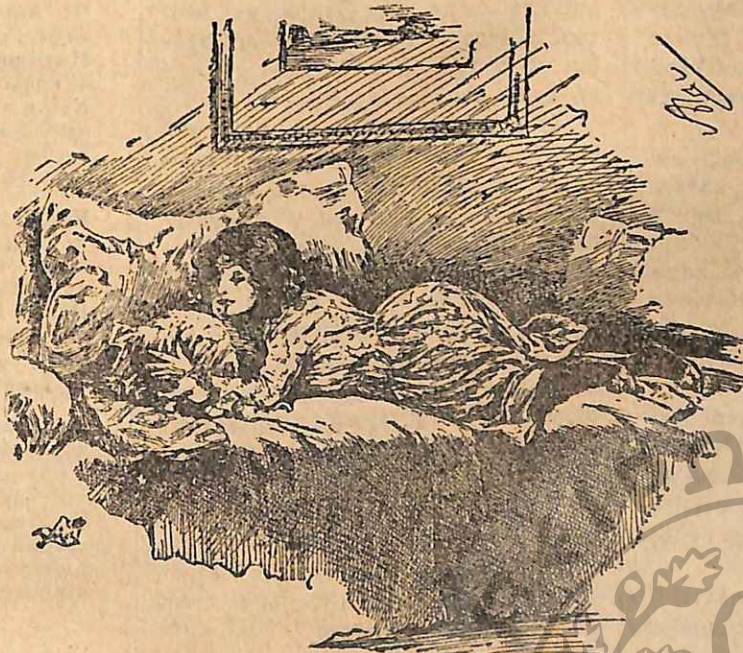
— Σύμφωνα μ' αὐτὰ πού μᾶς ἔχεις πεῖ, εἶπε ἡ κυρία Βάν Κούρτ, κά-
νοντας μὲ τὸ χέρι τῆς νόημα στὴ Μπέττυ νὰ ἡ-
συχάσῃ καὶ νὰ ξανακα-
θήσῃ στὴ θέσῃ τῆς, ἔχω
πολλὲς ἀμφιβολίες ὅτι
μποροῦν νὰ γνωρίζουν αὐ-
τὴ τὴ διεύθυνση. Ἄν τὴν
ἐγνώριζαν, θὰ ἔγραφαν
δίχως ἄλλο στὴν κυρία
Λάρκ γιὰ νὰ τῆς θυμί-
σουν τὸ μπαούλο πού τοὺς
ἄφησε στὸ σπίτι τους καὶ
πού δὲν εἶχε ξαναγυρίσει
νὰ τὸ πάρῃ. Μιὰ καὶ δὲν
τὸ ἔκαναν ὅμως, πάει νὰ
πῇ πὼς δὲν ἤξεραν ποῦ
νὰ τῆς στείλουν τὸ γράμ-
μα.

— Ποιὸς τὸ ξέρει; ἔ-
κανε ἡ Μάργκαρετ. Μπο-
ρεῖ νὰ βαρέθησαν νὰ γρά-
ψουν ἢ νὰ τὸ ἀμέλησαν.
Μπορεῖ ἀκόμη ἡ κυρία
Λάρκ, γιὰ νὰ τὴν ὀνο-
μάσουμε καὶ μετς ὅπως τὴν ὀνό-
μαζαν κι' ἐκεῖνοι, νὰ εἶχε ἀλλάξῃ
κατοικία, καὶ γιὰ νὰ βροῦν τὴ νέα
τῆς διεύθυνση θὰ ἔπρεπε νὰ κάνουν
ἐρευνες κι' ἐνέργειες πού τοὺς ἔπε-
φταν βαριεῖς γιὰ τὴν ἡλικία τους.

— Αὐτὸ εἶναι πιθανόν, εἶπε ἡ κυ-
ρία Βάν-Κούρτ στοχαστικὰ. Ὅπως-
δήποτε, τὸ πρῶτο πράγμα πού θὰ
ἔπρεπε νὰ γίνῃ, εἶναι νὰ πάμε νὰ ἰ-
δοῦμε ἂν ὁ κύριος Ρός μπορεῖ νὰ

μᾶς δώσῃ καμμιά πληροφορία σχετι-
κὴ μὲ τὴ διεύθυνση τῆς κυρίας Λάρκ.

— Καί τότε, χρυσὴ μου κυρία
Βάν-Κούρτ, ἂν μοῦ τὴ δώσουν τοῦ-
τη τὴ διεύθυνση, τότε θὰ θελήσετε
νὰ ἔρθετε μαζί μου γιὰ νὰ πάμε νὰ

— Μαξιλαράκι μου, σὲ σένα λέω ὅσα ἔχω στὴν καρδιά μου! —
(Σελ. 545, στ. γ')

βροῦμε τὴ θεία μου, ὅπου κι' ἂν εἴ-
ναι;

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς Μπέττυ
ἦταν τόσο παρακλητικὸς, τὸ βλέμμα
τῆς τόσο τρυφερό, πού ἡ κυρία Βάν-
Κούρτ ἀποπλίσθηκε ὁλότελα καὶ κα-
τάλαβε πὼς θὰ ἦταν πρόθυμη νὰ πάῃ
καὶ στὴν Αὐστραλία ἀκόμη, ἂν τῆς τὸ
ζητοῦσε ἡ Μπέττυ.

— Θὰ κάνω ὅ, τι εἶναι ἀνάγκη καὶ
θὰ σὲ βοηθήσω στὶς ἐρευνές σου, γιατί

θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχοσμένη ἂν φέρου-
ν κανένα ἀποτέλεσμα, εἶπε μὲ μιὰ φω-
νὴ πού ἐπιβεβαίωνε τὴν εὐλικρίνεια
τῶν λόγων τῆς. Πήγαινε ὅμως πρῶ-
τα στοῦ κυρίου Ρός.

Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ τῆς τριχυ-
μίας, πού οἱ ναυαγοὶ εἶχαν τόσο καλὸ-
καρδὰ φιλοξενηθεῖ στὸ μικρὸ παρα-
θαλάσσιο σπιτάκι, ἡ Μπέττυ εἶχε ξα-
ναπάει δυὸ-τρεῖς φορές νὰ ἐπισκε-
φθῇ τοὺς γέρους φίλους
τῆς. Τὴν πρώτη φορὰ εἶ-
χε χαρίσει στὸν κύρ-Τζιμ
μιὰ ὥρα ἀπὸ «ἡ-
φρὸ τῆς θάλασσας» δεμέ-
νη μὲ ἀσήμι, καὶ στὴ γυ-
ναῖκα τοῦ μιὰ τσαγιέρα
πού εἶχε τοποθετηθεῖ στὴ
τιμητικώτερη θέσῃ ἐπά-
νω στὸ μπουφέ. Ὑστερα
τοὺς εἶχε κουβαλήσει κά-
θε λογῆς προμήθειες:
τσαῖ, μπισκότα, σοκολά-
τες, κονσέρβες.

— Εἶναι γιὰ νὰ ταῖ-
σετε τίποτε καινούργιους
ναυαγούς, ἂν σὰς τύχουν,
εἶπε ἡ Μπέττυ γιὰ νὰ
πεῖσῃ τοὺς καλοὺς γέρους
νὰ τὰ δεχτοῦν.

Τὸν τελευταῖο ὅμως
καιρὸ ἔκανε τέτοιες βρο-
χὲς καὶ τέτοιον κρύο ὥστε
ἡ Μπέττυ εἶχε διακόψει
τις βίζιτές τῆς. Μὰ τώρα
δὲν θὰ τὴν κρατοῦσε τί-
ποτε, καὶ κατακλυσμὸς
ἀκόμη ἂν ἦταν.

— Ἄν θέλῃς, ἔρχομαι μαζί σου,
εἶπε ἡ Μάργκαρετ.

Ἡ Μπέττυ δέχτηκε τὴν πρότασιν
τῆς μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση. Ἡ μὲς
Μάργκαρετ θὰ γινώριζε πολὺ καλύ-
τερα ἀπ' αὐτὴν πὼς νὰ ζητήσῃ ἀπὸ
τὸν κύριο Ρός τίς πληροφορίες πού
ἤθελε νὰ λάβῃ.

Σὲ λίγη ὥρα ἀνέβαινε πάλι στὸ ἀ-
μαξάκι τῆς καί, ἔχοντας καθισμένη

δίπλα της την μεγάλη, της φίλη διευθυνόταν προς το σπιτάκι των Ρός. Η Μπέττυ ήταν γεμάτη έλπίδες. Φλυκρούσε εθθυμα με τη φίλη της και τής μιλούσε για την άγνωστη αυτή συγγενή της που είχε άρχισει κιόλας να την αγαπά.

— Μια κι' έχει το ίδιο όνομα με τη μαμμά, έλεγε, αυτό θα πη πως είναι αδελφή της.

— Έξαρτάται, απάντησε η μίς Μάργκαρετ. "Αν την λένε μίς Λαλουέτ, τότε μπορεί. Μά αν την λένε κυρία Λαλουέτ, τότε αλλάζει το πράγμα.

Η Μπέττυ δεν μπορούσε ν' αντιληφθῇ τη διαφορά.

— Μά είναι πολύ καθαρό, εξήγησε η Μάργκαρετ. "Αν δεν είναι παντρεμένη, τότε θα ονομάζεται με το οικογενειακό της όνομα, το όνομα του πατέρα της. "Αν όμως είναι παντρεμένη, τότε θα έχη το όνομα του ανδρός της, και τότε αυτή η κυρία Λαλουέτ δεν θα είναι πια η αδελφή της μαμάς σου, αλλά η γυναίκα του αδελφού της.

Αυτή η πιθανότητα άρεσε στη Μπέττυ πολύ λιγότερο από την άλλη, και μέσα στο μυαλό της έβγαλε το συμπέρασμα ότι η κυρία Λάρκ δεν θα ονομαζόταν κυρία Λαλουέτ αλλά μίς Λαλουέτ.

— Άλλωστε, είπε, ο κύριος και η κυρία Ρός δεν είδαν ποτέ κανένα κύριο μαζί της, κι' αυτό θα πη ότι δεν είναι παντρεμένη.

Η Μάργκαρετ μπορούσε ν' απαντήσει ότι αυτό δεν ήταν άρεστη ένδειξη. Μά δεν ήθελε να ρίξη τόσο πολύ νερό στον ένθουσιασμό της μικρής φίλης της.

Ωστόσο αυτή η έκδρομή που είχε άρχισει με τόσες έλπίδες, τελείωσε με μια μεγάλη απογοήτευση. "Όταν τὰ δύο κορίτσια έβγαζαν στο καλὶό έρημικὸ σπιτί, τὸ βρήκαν κλειδωμένο κι' ἀπαρτημένο.

Η ἀπαγοήτευση τῆς Μπέττυ ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε κόντευε νὰ βάλῃ τὰ κλάμματα. Ωστόσο μπόρεσε νὰ κρατηθῇ.

— "Ας ρωτήσουμε τοὺς γείτονες μήπως ξέρουν αὐτοὶ τίποτε, πρότεινε ἡ μίς Μάργκαρετ.

Οἱ γείτονες οἱ πιδ κοντινοὶ κατοικοῦσαν δυὸ χιλιόμετρα μακριὰ ἀπὸ τὸ σπιτί τῶν Ρός. Στὶς ἐρωτήσεις ποὺ τοὺς ἔκαναν, δὲν ἤξεραν ν' ἀπαντήσουν τίποτε ἄλλο, παρὰ μονάχα ὅτι ὁ κύριος Ρός και ἡ γυναίκα του εἶχαν φύγει γιὰ τὸ Σικάγο, ὅπου θὰ κατοικοῦσαν μαζί με τὸ γιό τους.

Η Μπέττυ θυμήθηκε τότε ὅτι τοὺς εἶχε ἀκούσει νὰ μιλοῦν γιὰ τὸ

ταξίδι αὐτὸ ποὺ σχεδίαζαν νὰ κάνουν, ἀλλὰ δὲν φανταζόταν πὼς θὰ τὸ πραγματοποιοῦσαν τόσο γρήγορα. Ζήτησε νὰ μάθῃ τὴ διεύθυνση τοῦ γιου, ἀλλὰ κανένας δὲν τὴ γινώριζε.

Οἱ ἐρευνεὲς τῆς ἀρχίζαν μ' ἀσχημους ὁλινούς. "Όλα τὰ ὠραία σχέδιά τῆς διαλύονταν σὰν σαπουνόφουσες. Μὲ ποιά βάζη τώρα νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἀναζήτησή τῆς κυρίας Λάρκι; Ωστόσο δὲν ἀπελπίστηκε τόσο γρήγορα.

— Μὲ τίς ἀπελπίσεις δὲν θὰ κάνω τίποτε, εἶπε στὴ μίς Μάργκαρετ ὅταν ξαναπῆρε τὴ θέση τῆς στὸ ἀμαξάκι καὶ τὸ διεύθυνε κατὰ τὸ Γκρήνμπορο. Αὐτὴ δὲν θάναί ἡ πρώτη μου ἀποτυχία. "Εγὼ ὅμως θὰ ἐπιμένω καὶ θὰ πετύχω τὸ σκοπὸ μου ὅσες ἀναποδιές κι' ἂν μοῦ τύχουν.

Οἱ φίλοι τῆς Μπέττυ καὶ τῆς οἰκογενείας Βὰν-Κούρτ, καθὼς κι' ἐκεῖνοι τοῦ Μπένιστον, αἰστάνθηκαν πραγματικὴ ἀπογοήτευση καὶ θλίψη ὅταν εἶδαν τὸ κοριτσάκι νὰ γυρίζει πίσω χωρὶς νὰ έχῃ πετύχει τίποτε. "Όπως κι' ἐκείνη ὅμως, ἔτσι κι' αὐτοὶ εἶπαν ὅτι δὲν ἦταν λόγος νὰ παραιτηθοῦν ἀπὸ κάθε ἐλπίδα, καὶ ὅλοι τοὺς ἀρχισαν νὰ καταστρώνουν σχέδια μὲ τὴ τρόπον θὰ ἔβρισκαν τὴν οἰκογένεια Λαλουέτ.

Ο Τζάκ πρότεινε νὰ πᾶνε στὴ Βοστώνη ὅπου ζοῦσε ἡ οἰκογένεια αὐτὴ, σύμφωνα μὲ τίς πληροφορίες τοῦ κυρίου Μόρρις, καὶ ν' ἀπευθυνθοῦν στὶς ἀρχὲς γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσουν στὶς ἐρευνές τους. Ο Ριχάρδος Βὰν Κούρτ ἔλεγε ὅτι δὲν ἄξιζε τὸν κόπο νὰ πάῃ κανεὶς γι' αὐτὸ τὸ λόγο στὴ Βοστώνη. Ἦταν εὐκολώτερο καὶ προτιμώτερο μάλιστα νὰ γράψουν. Ἡ κυρία Βὰν-Κούρτ πρότεινε νὰ γράψῃ στοὺς φίλους τῆς ποὺ εἶχε σ' αὐτὴ τὴν πόλιν, καὶ νὰ τοὺς παρακαλέσῃ νὰ κάνουν ἐκεῖνοι τίς σχετικὰς ἐνέργειες. Ἡ Μάργκαρετ, ἡ κυρία Κίνσεϋ, ἡ κάθε μιά εἶχε τὸ σχέδιό τῆς. Κανένα ὅμως δὲν ἄρεσε στὴ Μπέττυ. "Όλ' αὐτὰ τῆς φάνοιεν πὼς ἔπαιρναν πολὺν καιρὸ κι' ἐκείνη βιαζόταν ν' ἀγκαλιάσῃ τὴ θεία τῆς.

Ἐνα βράδυ, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ζωηρὴ συζήτηση πᾶνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἀνέβηκε στὴν κάμαρά τῆς πολὺ ταρκαμένη, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ ντουλάπι τῆς τὸ ὠραίο ἄσπρο κασμιρένιο φόρεμα τῆς κυρίας Λάρκι καὶ τὸ φόρεσε. Ἦταν ἕνα πρᾶγμα ποὺ τῆς προξενούσε ἰδιαιτέρη εὐχαρίστηση καὶ καμμιὰ φορὰ ἔκανε αὐτὸ τὸ χατήρι στὸν ἐαυτὸ τῆς. Κοιτάχτηκε πολλὴ ὥρα στὸν καθρέφτη καὶ βλέποντας τὸ ἀνιψέγγισμά τῆς, φανταζόταν πὼς

ἦταν ἡ θεία ποὺ γύρευε νὰ βρῇ. Στὸ τέλος ἀποφάσισε νὰ βγάλῃ τὸ φόρεμα. Καθὼς τὸ ἀπλωνε στὴν πολυθρόνα, τὰ μάτια τῆς ἔπεσαν ἐπάνω σὲ κάτι ποὺ δὲν τὸ εἶχε παρατηρήσει ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή, καὶ τὸ πρόσωπό τῆς ἔλαμψε ἀπὸ χαρά.

— "Ω, φώναξε! νὰ ἔνα μέσον ἀλάνθαστο.

Καὶ μὲ πνιγμένη φωνὴ διάβασε: «Κυρία Φρανσοῖά, Γκρήν στρήτ, Βοστώνη». Ἦταν τὸνομα τῆς μονίστρας ποὺ εἶχε ράψει τὸ φόρεμα, ὕφασμένο μὲ χρυσὰ γράμματα ἐπάνω σὲ μιὰ ἄσπρη κορδέλλα ραμμένη στὸ ἀπὸ μέσα μέρος τοῦ φουστανιοῦ.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΤΟ ΓΥΡΙΣΜΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Λευκὸ σπιτάκι, αὐλή μου ἐσύ, μέσ' στ' ἄνθια καὶ τὰ μῦρα, "Ω, πὰ ποτὲ δὲν θὰ σὰς δῶ καθὼς σὰς βλέπω τώρα... Κάτω ἀπ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ἀναλυτὸ χρυσάφι, Λουσιμένα μέσα στ' ὄνειρο, μοιάζετε αὐτὴν τὴν ὥρα...

"Ω, πὰ ποτὲ δὲν θὰ σὰς δῶ καθὼς σὰς βλέπω τώρα! Ματάκια ποὺ δακρύνετε, μαντήλια στὸν ἄνεμο, Χεῖλη ποὺ σιγοτρέμειτε στοῦ χωρισμοῦ τὰ λόγια, Καθὼς μιλάει ψιθυριστὰ στὴν ξωπορτα ἡ μητέρα...

Κι' ὦ, σεῖς ματάκια παιδικά, ποὺ μὲ κοιτᾶτε ἄθωα, Μέσ' στὸν γλυκὴν χρωμάτων σας τὴ γαλανὴ ἁρμονία, Βλέπω ἕνα νέφος νὰ περνᾷ σὰ νᾶταν ἀπὸ θλίψη, Καὶ κλαίτε, δίχως μῆτε σεῖς νὰ ξέρετε τὴν αἰτία...

Κι' ὅταν βαρύνεται τραβῶ κατὰ τὴν προκυμαία, Μπαίνω στὴ βάρκα ποὺ κυλᾷ στὰ ἥρεμα νερά, Κι' ὅταν ντὸ πλοῖο βροῖσκουμαι κι' ὅταν θωροῶ ἐκεῖ πέρα, Δίχως νὰ θέλω κλαίω κι' ἐγὼ ἐτούτῃ τῇ φορᾷ...

Γκριζὸ σπιτάκι, αὐλή μου ἐσύ ξερὴ κι' ἐρημωμένη, Κάτω ἀπ' τὸν ἀναστερο οὐρανὸ μιὰς νύχτας δίχως φῶτα, Ποῦ ὅλο τὴν πόρτα μου χτυπᾷ κι' ὅλο κλειστὴ ἀπομένει, "Ω, πὰ ποτὲ δὲν θὰ σὰς δῶ καθὼς σὰς εἶδα πρῶτα!...

Καὶ μὴ ἄλλη πόρτα ἐγὼ χτυπῶ, καὶ μπρὸς στὰ μάτια μου εἰστε, Ματάκια γαλανότατα, ποὺ μ' ἀρτύνετε «πότε ἦρθε, φτωχὲ μου γείτονα;...» Μὰ τόσο ψυχραμένα... "Ω, πὰ ποτὲ δὲν θὰ σὰς δῶ καθὼς σὰς εἶδα τότε!...

ΜΑΡΙΑ Μ. ΦΑΛΑΓΓΑ

Η ΑΔΕΙΑ ΚΑΜΑΡΑ

Καὶ ὅμως τίποτα δὲν τῆς λείπει. "Όλα εἶναι στὴ θέση τοὺς ἁρμονικά, τακτικά. Τὸ κρεβάτι μὲ τὰ λευκὰ σκεπάσματα, τὴ διάφανη κουνουπιέρα μὲ τὸν τριανταφυλλένιο οὐρανό. Βλέποντάς τον, θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ πιστέψῃ πὼς ὅλα τὰ ὄνειρα, ἀκόμα κι' αὐτὰ ποὺ πλάττει ἡ φαντασία μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα, θάναί ρόδινα.

Στὴ γωνιὰ ἡ ντουλάπα, κομψὴ κι' ἐπιβλητικὴ. Πιὸ πέρα ἡ τουαλέττα γεμάτη κουτιά, μπουκαλάκια καὶ κομποτεχνήματα. Κι' ὁ νιπτήρας στέκει στὸ πλάι, σηκώνοντας μ' ἐγκάρτηρη τὸ βαρὺ του μάρμαρο κι' αὐτὸ μὲ τ' ἀπαράτητα χρεώδη του.

Κι' αὐτοὶ ἀκόμα οἱ τοῖχοι δὲν εἶναι γυμνοί. Ἐνας Χριστὸς ἀκα/φοφορεμένος τοῦ Γκουῖντο Ρένι, ἔχει τὴν πρώτη θέση πᾶνω ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Στὸς ἄλλους τοίχους στὶς γωνιὲς ἄλλα καντράκια μέσα στὶς σκορπες κορνίζες τοὺς, δίνουν ἕνα πρόσχαρο τόνο στὸ μεγάλο δωμάτιο. Καὶ δυναμώνει αὐτὸς ὁ τόνος πιότερο ἀκόμα, ὅταν ἀνοίξουν διὰ πλάτα καὶ τὰ δυὸ παράθυρα καὶ πλημμυρίσει μέσα τοῦ ἡλίου τὸ φῶς.

Μά εἶναι στὴ μέση ἡ κρεμάστρα μὲ τὰ ρούχα. Ἐκεῖ κάποια μέρα, δυὸ χέρια κρέμασαν ἕνα μικροῦτσικο φορεματάκι μωροῦ. Κι' εἶναι πᾶνω στὸ κομμοδίνιο μιὰ μεγάλη "κούκλα. Τὰ ἴδια χέρια τὴ στόλισαν μὲ μωρουδιότικα ρουχαλάκια, μὲ τὸ μάλ्लινο ἐπανωφόράκι, τὸ σκουφάκι... Δυὸ κεφάλια ἔσκυψαν πᾶνω στὴν κούκλα, καὶ τὴν κοίταξαν μὲ τρυφερότητα καὶ στοργή, ἐνῶ τὰ μάτια ὁ γράιναν καθὼς ἔφερναν μπροστὰ τὴν εἰκόνα τῶν παιδιῶν ποὺ θὰ τὰ στόλιζαν σὲ λίγες μέρες.

Ἦρθε τὸ ἀγγελόυδι. Μά ἔζησε μιὰ ὥρα μονάχα. Κι' ἀπλωσε ὕστερα τὰ φτερά του, καὶ πέταξε στὸν οὐρανό, μαζί μὲ τ' ἄλλα τ' ἀγγελοῦδια, τὰ συντρόφια του. Καὶ δὲν ἐστήθηκε ποτὲ τὸ μικρὸ κρεβατάκι μὲ τὴν τούλλινη κουνουπερίτσα καὶ τοὺς γαλάξιους φράγκους. Καὶ τὸ μικρὸ φορεματάκι χάθηκε ἀπὸ τὴν κρεμάστρα κι' ἡ κούκλα ἔμεινε γυμνή, κι' ἡ κάμαρα φαίνεται ἄδεια καὶ θλιμμένη — ἄδεια κι' ἡ καρδιά καὶ πληγωμένη. — κι' ἄς τὴ στόλιζαν ἐπιπλά καὶ κάντρα κι' ἄς τὴ φωτολοῦζε ὁ ἥλιος...

ΕΛΕΝΗ ΡΕΣ-ΖΑΦΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΚΟΥΖΙΝΑ ΤΗΣ ΚΥΡΑ-ΠΑΓΩΝΑΣ

[ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ.

"Όστόσο μιὰ μέρα ἡ Γιαννούλα φιλοτιμήθηκε νὰ καθαρίσῃ τὰ πάντα. Ἐχυσε χάρω ἕνα σωρὸ κουβάδες νερό, μάζεψε στὰ καλάθια τῶν σκουπιδιῶν ὅ,τι περιττὸ σερόνταν ἐδῶ κι' ἐκεῖ καί, ἀπὸ ἀπροσεξία, ἔχωσε μέσα δυὸ μαχαίρια κι' ἕνα κουταλάκι τοῦ καφέ! Ἐσπασε δυὸ πλάκες, ἔβγαλε τὸ χερσόλυι ἐνὸς μπουκιοῦ κι' ἔκαψε μιὰ καινούργια πετσέτα τῶν ποτηριῶν. Κι' ὅλ' αὐτὰ γιὰ νὰ καθαρίσῃ τὰ πάντα!

Τὶς γωνιὲς ψηλὰ δὲν τὶς σκούπισε καθόλου. Κι' οἱ ἀράχνες, ποὺ ἔμειναν ἀνενόχλητες ἐκεῖ πᾶνω, ἔλεγαν μὲ χαρά: «Γλυτώσαμε κι' ἀπὸ τὴν ταβινόσκουπα! τώρα δὲν φοβόμαστε τίποτα!»

"Υστερ' ἀπ' αὐτὸ τὸ γενικὸ καθάρισμα, ἡ κουζίνα πῆρε ἀκόμα χει-

ρότερη ὄψη. Κι' ἄμα ἔφυγε ἡ Γιαννούλα, μιὰ κατσαρόλα φώναξε:

— "Αχ, πότε θὰ γίνῃ καλὰ ἡ κυρὰ-Παγώνα! Δὲν ὑποφέρω πιά αὐτὴ τὴ βρώμα!

— Κι' ἐγὼ δὲν ὑποφέρω! εἶπε ἡ μεγάλη ξύλινη κουτάλα. Παντοῦ ἀράχνες, παντοῦ κατσαρίδες! Ἡ μυρμηδιά τοῦ ξυγκιοῦ μὲ πνίγει.

"Αχ, γιατί νὰ μὴν εἶμαι ἀκόμα στὸ περβόλι; Μητέρα μου ἦταν μιὰ μεγάλη ἀχλαδιά, ποὺ ζοῦσε πάντα στὸν καθαρό ἀέρα...

— Πάλι γιὰ τοὺς προγόνους μας ἀρχίσουμε; φώναξε τὸ κουτί μὲ τὰ σπύρτα. Νὰ κοιτᾶμε τί εἴμαστε τώρα κι' ὅχι τί εἴμαστε πρῶτα. Μόνον ποὺ πρέπει νὰ μᾶς προσέχουν καὶ νὰ μᾶς διατηροῦν παστρικά, αὐτὴ εἶναι ἡ γνώμη μου... Ἀψοῦτ!... Ἀψοῦτ!... Μπᾶ!... Γιατί φτερινίζουμαι!... "Α, νὰ ἔπεσε ἡ πιπεριέρα καὶ χύθηκε ὅλο τὸ πιπέρι. Ἀψοῦτ!... Δὲν τὴν εἶχαν βάλει καλὰ στὴ θέση τῆς... Ἀψοῦτ!...

Τὸ κουτί δὲν εἶχε τελειώσει τὸ φράγνισμα, ὅταν ὅλη ἡ κουζίνα τινάχτηκε στὸν ἀέρα. Ἡ Γιαννούλα, φεύγοντας, εἶχε ἀφήσει ἀνοικτὰ τὰ ρομπινέτα τοῦ γκαζιοῦ καὶ δὲν εἶχε κλείσει καὶ τὸ διακόπτη. Καὶ μόλις ἀναιψιν ἕνα σπύρτο, τὸ ἀέριο πῆρε φωτιά κι' ἔγινε ἔκρηξη.

Ἡ κυρὰ-Παγώνα ἔβγαλε μιὰ τρομερὴ φωνή, καθὼς εἶδε τὴν ἀγαπημένη τῆς κουζίνα νὰ καίγεται σὰν πυροτέχνημα.

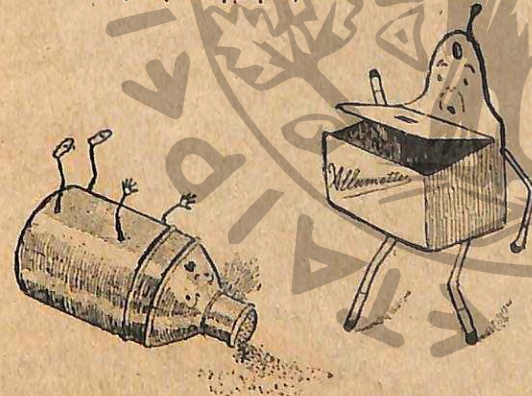
Εὐτυχῶς ἦταν ψέμματα. "Όλ' αὐτὰ τὰ βλέπε στὸν παροξυσμὸ τοῦ πυρετοῦ τῆς.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἔφτασε κι' ὁ γιατρὸς νὰ ἰδῇ τὴν ἀρρωστή.

— Δὲν εἶναι τίποτα, τῆς εἶπε. Τώρα ποὺ ὁ πυρετὸς ἔφτασε ὡς ἐκεῖ, θάρχισῃ νὰ πέφτῃ. Σὲ λίγες μέρες θάσαι καλὰ. Πᾶρε τώρα αὐτὸ τὸ γιατροῦ γιὰ νὰ κοιμηθῇς.

Πραγματικῶς ὕστερ' ἀπὸ μιὰ βδομάδα, ἡ κυρὰ-Παγώνα σηκώθηκε. Κι' ὅταν μπῆκε στὴν κουζίνα, βόηκε μιὰ μικρὴ Γιαννούλα, πολὺ καθαρή, ποὺ γυάλιζε τὰ χαλκώματα.

"Όλα ἔλαμπαν, ὅλα ἦσαν

— Ζηλιάρα!

— Σκλάβρα!

Δέν ξέρω αν ήταν αυτό που ήθελα να πω. Η λέξη μουφυγε χωρίς να το νοιώσω από το στόμα... Έγώ ήθελα μονάχα να της πω, να... πως τη θαμπώνουν και τη δένουνε τα μεγαλεία, τ' αμάξια, τ' αυτοκίνητα, — νά, έτσι και μαζί μου πριν — και πιά δέ βλέπει τίποτε παρέκει... Ήθελα να τη συμβουλέψω, δηλαδή... Νά της μιλήσω με το καλό... Μά εκείνη, πάλι, γιατί να μου μιλήση ξαφνικά με τέτοια έχθρα; Σά να μ'ήν ήμουνα εγώ ή «ακριβή της φιλενάδα». Σά να είχα κάμει κανένα μεγάλο κακό... που μου το κρατούσε μέσα της πολλόν καιρό, και τώρα το ξεπλέρωνε...

— Ήσουν πλούσιος, και ήταν φτωχή. Και αναγκάζεταν να σε χадέβη. Αυτό το κακό της έκανες, μου είπε η Μαρία. Τώρα βρήκε μιὰ πιό πλούσια από σένα, να καμαρώνει στο πλάι της. Δέν σ' έχει πιά ανάγκη. Κακιά ψυχή, τιποτένια, συχαμερή. Άς την νά χαθής.

Πρώτη φορά μιλήσαμε, η Μαρία κι' εγώ, για την Τασία δίχως να μαλώσουμε στο τέλος. Γιατί, όσο κουτόπαιδο κι' αν είμαι ακόμα, όπως μου λέει καμμιὰ φορά η μπόνα, ελ' αυτά τα είχα νοιώσει κι' εγώ μονάχη μου, όταν μου κακομίλησε η Τασία. Και πικράθηκα πολύ, πολύ, πολύ... Και θέλησα να την

εκδικηθώ και νά... της είπα κείνη τη λέξη... Δέν ξέρω αν της ταίριαζε. Όμως νάδλεπες πως την πείραξε! Τινάχτηκε πάνω αφρισμένη. Τα μάτια της αγρίεψαν. Άρχισε να κουνάει τα μακρὰ της χέρια πάνω-κάτω, δεξιά-αριστερά σαν την άραχνη. να με φοβερίζη και να πετάγη ασυνάρτητα: «Έγώ; Έγώ; Έγώ... Έμένα... Σκλάβρα... Για πές... Για πές το άλλη μιὰ φορά; Κι' έτρεμε σαν το καλάμι. Τόσο που φοβήθηκα. Και μ' έπιασε και μένα το παράπονο που έδλεπα έτσι αντίκρου μου τη φιληνάδα μου!...

Έτσι μαλώσαμε η Τασία κι' εγώ. Και ούτε θά ξαναγαπήσουμε ποτέ, ποτέ πιά. Μά βλέπεις, δέ φταίει ούτ' αυτή, ούτ' εγώ. Φταίει κείνη ή ξι-

πασμένη ή Ήδη, πούναι κόρη βουλευτή...

Φαίνεται πως έχει και μερικά πράγματα στον κόσμο που δέν τα καλοξέρει ή μαμμά μου. Άν τ'έξερε, γιατί να μ'ή μου το πη, σαν μ' έστελνε σχολειό, πως ή τέχνη των πατεράδων τους δίνει την αξία τους στα μικρά παιδιά; Και να μ' άφήση να το μάθω απ' την Τασία! Γιατί; Γιατί!...

Κείνο το βράδυ, το τελευταίο της Τασίας, ή Λιζούλα άργησε πολύ να κοιμηθής. Οχ την έμποδίζαν, δίχως άλλο, οι βρεμένες μπούκλες της, που κολλούσαν άνυπόφορα στο προσωπάκι της, καθώς το είχε χωμένο ανάμεσα στα προσκεφάλια.

ΜΑΓΙΑ ΔΡΟΣΟΥ

Ο ΜΟΥΣΤΑΚΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό Α. de GERIOLLES

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Παρουσιάστηκε λοιπόν στην ακρόαση σέ δλες του τις όμορφιές, με τη φουντωτή ούρά του σηκωμένη ψηλά, περήφανος με το τρίχωμό του λαίμοδαίτη και το άσημένιο μετάλλιο, κουτσαίνοντας λιγάκι ακόμη, αλλά με τόση χάρη. Το σκυλί αυτό ήταν στ' αλήθεια έξυπνο ως τα νύχια των ποδιών του.

Ο Ναπολέων τον παρατήρησε πολλή ώρα, εξετάζοντας με προσοχή

την έξυπνη μουρίτσα του που της έλειπε ένα αυτί, μά που γυαλίζανε δυο μάτια εξαιρετικά έξυπνα κι' ωραία, δυο μάτια ανθρώπινα. Ύστερα τον χάιδεψε στο κεφάλι και του είπε ένα λόγο που ο Μουστάκας θά ήθελε να τον χαράξουν με διαμαντένια γράμματα πάνω σε χρυσή πλάκα.

— Έσύ, παιδί μου, είσαι ο πρώτος σκύλος της Γαλλίας.

Ο σκύλος εξαιρετικά συγχινημένος έγλυψε το λευκότατο χέρι που τον χάιδεψε κι' άμέσως, δίχως κανείς να τον βάλη, έκανε προς τιμήν του Κοντοδεκανέα τα ωραιότερα παιχνίδια από το πλουσιώτατο ρεπερτόριό του.

— «Όσα και να του κάνω, πάλι δέν θά είναι άρκετά, σκεπτόταν στόν ένθουσιασμό του,

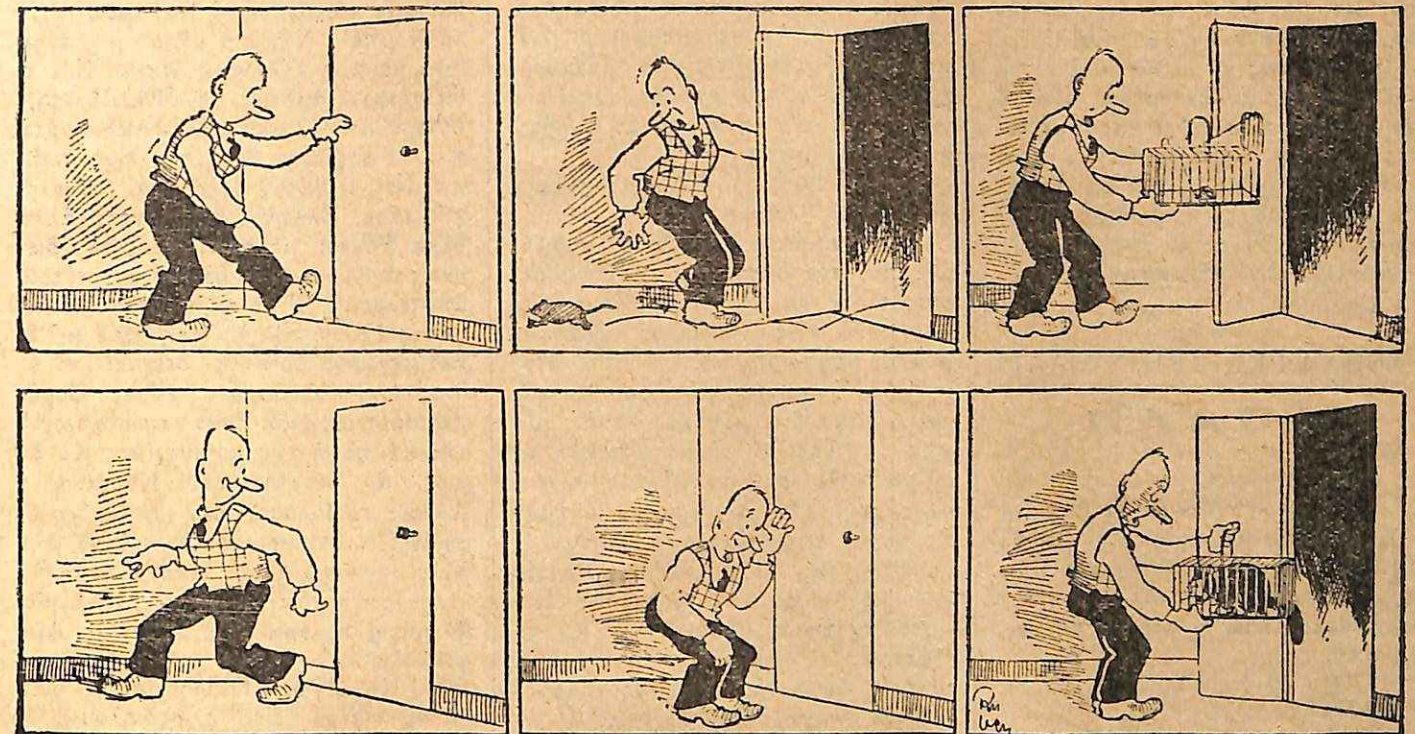
Ένας άξιωματικός που βρισκόταν εκεί κι' έν γνώριζε όλα του τα ταλέντα, έδγαλε το σπαθί του και τον έβαλε να πηδήση με τη σειρά για δλη την αυτοκρατορική οίκογένεια. Ύστερα τον πρόσταξε: Πήδησε για τους Συμμάχους! (*)

Στα λόγια αυτά ο Μουστάκας πήρε το πιό ακατάδεκτο και περιφρονητικό ύφος που μπορεί να δείξη το μούτρο ενός σκύλου και κάνοντας μεταβολή, έδειξε στόν άξιωματικό... αυτό το μέρος του σώματος που δέν τ' αναφέρουμε ποτέ. Ύστερα σήκωσε το πόδι του... μά καλύτερα θά είναι να μ'ήν πούμε τον τρόπο που ο ένδοξος σκύλος έδειξε την άπερίγραπτη περιφρόνησή του για τους έχ-

(*) Σύμμαχοι λέγονταν τότε οι έχθροι του Ναπολέοντος, Αύστριακοί και Άγγλοι.—Σ. τ. Μ.

ΑΝΤΙ ΝΑ ΠΙΑΣΤΗ Ο ΠΟΝΤΙΚΟΣ, ΠΙΑΣΤΗΚΕ...

Μια άστεία ιστορία σ' έξη εικόνες χωρίς λόγια

Άνεκρινώθη από την Λαχτάρα της Λευτεριάς

θροός του Αυτοκράτορα, των Γάλλων

Ο Ναπολέων, που δέν είχε εύκολα τα γέλια, γέλασε τόσο πολύ, ώστε του ήρθαν δάκρυα στα μάτια και δέν γέλασε μονάχος του, γιατί κι' έλο το έπιτελετο του τον μιμήθηκε, ξεχνώντας για μιὰ στιγμή την έθιμοτυπία.

Ύστερα από την ακρόαση αυτήν που την άνέφεραν όλες οι γαζέτες, δηλαδή όλες οι έφημερίδες της εποχής εκείνης, ο Ναπολέων που έννοιωθε από σκύλους όσο κι' από ανθρώπους, θέλησε να δώση ένα μεγάλο δείγμα προς την εκτίμησή που αισθανόταν για τον ήρωα του Άουστερλίτς κι' έδγαλε ήμερησία διαταγή ξεπίτηδες για τον Μουστάκα.

«Ο σκύλος Μουστάκας είναι άξιός της πατρίδος. Παντού όπου παρουσιασθεί, να γίνεται δεκτός με σεβασμό. Και να παίρνη δλόκληρη μερίδα συσσιτίου, σαν γρεναδιέρος».

Ευκολογνώριστος από το τρίχωμά του, από το μετάλλιό του κι' από το ανάπηρό του πόδι, ο Μουστάκας έιχε γίνει ο σκύλος όλου του στρατού

Όστόσο οι κυνηγοί δέν έβαζαν στο νου τους το κακό που τους περίμενε. Κινδύνευαν να χάσουν τον μαλαρό φαντάρο τους—έτσι είχαν βγάλει το Μουστάκα—το αγαπημένο τους παιδί.

Και να πως έγινε το πράγμα.

Μια μέρα ο Μουστάκας, αφού άδειασε μιὰ δλόκληρη καρδιά κι' έφαγε άμέτρητα κόκκαλα, ξαπλώθηκε να χωνέψη με την ήσυχία του, μπροστά στο κατώφλι μιās πόρτας, και ροχάλιζε σαν καλοφαγμένος γάτος, όταν φανερώθηκε ένας νεοσύλλεκτος που μόλις την περασμένη μέρα είχε φθάσει από το χωριό του, ή μάλλον είχε πέσει από το φεγγάρι γιατί—αν μπορεί ποτέ να φαντασθής κανείς ένα τέτοιο πράγμα—δέν γνώριζε την ιστορία του Μουστάκα. Βλέποντας τον λοιπόν ξαπλωμένο μπρός στην πόρτα και τεντωμένο έτσι που να του κόβη το δρόμο, είχε το θράσος να του μιλήση με τον πιό άπρεπύ τρόπο: —Έμπρός, έξω! Τράβα από δω, βρωμόσκυλο!

Ο Μουστάκας δέν κατάδεχτηκε παρά ν' άνοίξη τα μάτια του και να ρίξη ένα περιφρονητικό βλέμμα στόν αθώα ή ύστερα τεντώθηκε σ' έλο του το μακρὸς κλείνοντας έτσι ακόμη περισσότερο το πέραςμα. Βλέποντας αυτά, ο στρατιώτης σήκωσε το πόδι και του έδωσε μιὰ κλωτσιά στο μέρος εκείνο του σώματος που ο Μουστάκας δέν έδειχνε στόν έχθρό.

Μπροστά σε μιὰ τέτοια θανάσιμη προσβολή ο Μουστάκας τινάχτηκε ξεφρενιασμένος.

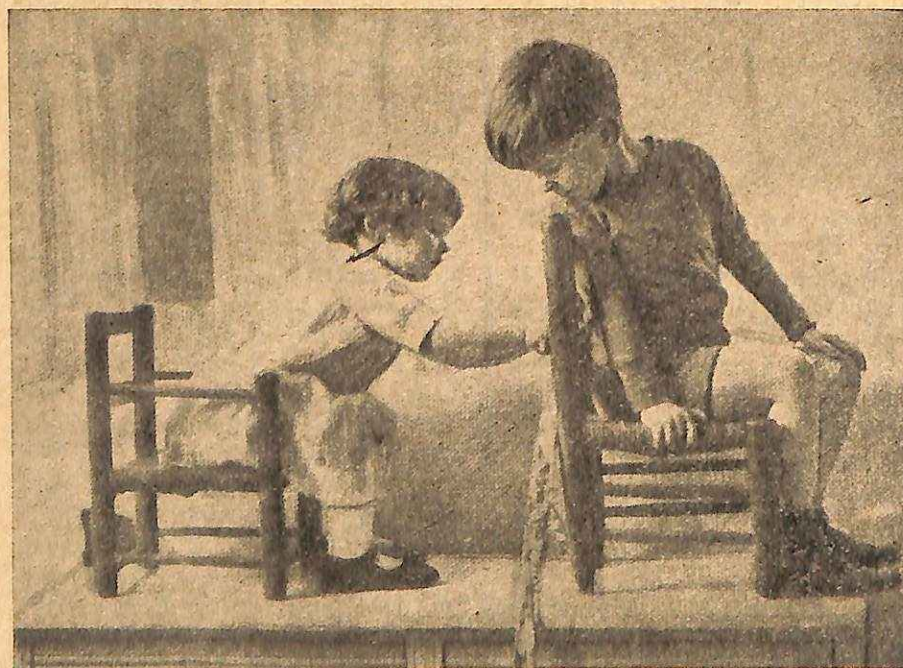
«— Χίλιες χιλιάδες κανονιές! έγρύλλισε, αυτό το καλιόπαιδο μου

πρόσβαλε την τιμή μου!... Πρέπει να του το πληρώσω!» Αυό-τρείς παλιοί είχαν δει από μακριά το έπεισόδιο κι' έτρεξαν. Περικύκλωσαν τον εξαγριωμένο Μουστάκα, τον χάιδεψαν, του πρόσφεραν ζάχαρη. Μάταια όλα. Ο σκύλος κράτησε κάκια στόν νεοσύλλεκτο και δέν του συγχώρησε ποτέ την προσβολή που του είχε κάνει. Ο δύστυχος στρατιωτικός δέν είχε ούτε μιὰ μέρα ήσυχία. Ο Μουστάκας πήγαινε και τον έδρισκε ακόμη κι' όταν ήταν στη γραμμή σε στάση προσοχής, κι' εκεί έμμεταλλευόταν την αναγκαστική άκίνησή του, τον πλησίαζε με το πιό άθώο ύφος του κόσμου, σήκωνε το πόδι του και... του κατέδρεχε το πανταλόνι!

Αυτή ήταν βέβαια μιὰ σατανική εκδίκηση. Μά για τον Μουστάκα δέν ήταν άρκετή. Ένας από τους δυό, ή ο έχθρός του ή αυτός έπρεπε να βγη από τη μέση. Κι' επειδή δέν μπορούσε να βγάλη από τη μέση τον έχθρό του, αποφάσισε να βγη αυτός ο ίδιος.

Έφυγε λοιπόν από τους κυνηγούς και πήγε στο πυροβολικό. Οι πυροβολητές τον δέχτηκαν με άπερίγραπτο ένθουσιασμό και τον πήραν μαζί τους στην εκστρατεία της Ισπανίας.

Μεγάλο πένθος στόν κυνηγό!

Το αλογάκι.

σότερες φορές μὴ λείπει χώρος καὶ καιρὸς νᾶ, καὶ τὸ σημερινὸ σου γράμμα ἔφτασε στὰ χέρια μου ἀφοῦ ἔκλεισα πιά τις ἐκτενεῖς ἀπαντήσεις.) **Χρυσάφεναν** (ἔσται 43-45.) **Γαλανὴν Νεράϊδαν** (5-μορφα τὰ γατάκια, ἀλλὰ ἡ εἰκόνα θαμπή· δὲν θάβγαίνει καλά.) **Χρυσὴν Ἀκτίνα** (ἔσται 46.) νᾶ, νᾶ μὴ στείλῃς ἕνα κομμάτι γιὰ τὴ Σελίδα καὶ βλέπουμε· δὲν ἔχω, δυστυχῶς, τόπο νᾶ σοῦ ἐξηγήσω τὴν Ἀσκήσιν αὐτή· ἀλλὰ οἱ λύσεις τῶν δημοσιευμένων μποροῦν νᾶ σὲ διηγήσουν.) **Σιφνωτάκι** (δεκτές· εἶσαι ἐν τάξει.) **Δία** (χαρτί λύσεων καὶ Μ. Μυστικά ἔσται 47.) **Ἡλιοβασιλευμα, Ἑλένην Γεωργιάδου, Ἀήτητον** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 Ὁκτωβρίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 266ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 28 Δεκεμβρίου.

560. Δεξιόγραφος

Φροῦτο τὸ πρῶτο... κολοβό,
Στὴν τράπουλα θὰ βρῇς τὸ ἄλλο.
Μὲ κατηγορίες ψεύτικες
Τ' ὄλο κακὸ φέρνει μεγάλο.

Κέρνη Κούκλα

561. Στοιχειόγραφος

Στὸ κεφάλι κατοικῶ,
Ὅταν εἶναι γνωστικὸ.
Μὰ χωρὶς κεφάλι, πάλι
Σ' ὁποιοδήποτε κεφάλι.

Μέντιουμ

562. Τονόγραφος

Κάποια πόλη τῆς Εὐρώπης
Μ' ἀλλαγὴ τοῦ τόνου παίρνω
Καὶ στὴ χούφτα μου τὴ χύνω
Καὶ στὴ μύτη μου τὴ φέρνω.

Δημήτριος Ἀδερρινός

563. Ἀναγραμματισμός

Εἶμαι δυνατός, πρωτεύω,
Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσης.
Καὶ ψυχὴς παίρνω καὶ φεύγω,
Ἄν μὲ ἀναγραμματίσης.

Ἑλλάς τοῦ Μέλλοντος

564. Πυραμὶς

+
* + *
* * + * *
* * * + * * *
* * * * + * * * *
* * * * * + * * * * *

Ὅριζοντιὰς ἐκ τῶν ἄνω: σύμφωνον, διαλύει τὸ σκότος, ὁπώρα, πλούσιος βασιλεύς, ἀρχαία πόλις τῆς Βοιωτίας, ἄνθος διακοσμητικόν. Καθέτως οἱ σταυροὶ στρατηγὸς ἀθηναῖος.

Ναπολεόν

565. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 2 8 = Πτηνόν
2 5 2 4 8 = Εἰς τὸ στόμα
3 2 5 2 8 = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
4 8 = Ζῶον
5 2 3 1 6 8 = Ζῶον
6 7 6 8 = Ὀρνυκτὸν
7 2 3 5 2 8 = Τίτλος εὐγενείας
8 1 4 3 2 8 = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
Λιχουδίτσα

566. Πτερωτὸν Γράμμα μετ' Ἀκροστιχίδος

Αἱ κάτωθι ζητοῦμεν 11 λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἓν γράμμα κοινόν, πρῶτον εἰς τὴν πρώτην, δευτέρον εἰς τὴν δευτέραν, τρίτον εἰς τὴν τρίτην καὶ οὕτω καθέξῃς. Ἐκτὸς τούτου, τὰ ἑξῆς τῶν ἑνδεκά λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ἱστορικὸν ρητὸν ἀπὸ πέντε μικρὰς λέξεις:

Μεγάλῃ θεᾷ· ὀμηρικὸς βασιλόπαις. πλανήτης· εὐτυχὴς ἐκβασίς ἀγῶνος· ἐπίθετον ἐκ χρονικῆς μονάδος· ἑλληνικὸν ἀρχιπέλαγος· μέγας ἀθηναῖος πολιτικός· ῥήτωρ· μοῦσα· μέγας φιλόσοφος· νῆσος Β. Παγωμένου Ὀκεανοῦ.

Φωτεινὸ Σκοτάδι

567. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τὸ δευτέρον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέξῃς ἀποτελοῦν μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου κορμοῦ:

1, Μέγας φιλόσοφος· 2, Ἡ ἐνδοξότερα χώρα τῆς Ἑλλάδος· 3, Ἡ ἐνδοξότερα πόλις· 4, Ὁ μὴ ἔχων βάθος· 5, Γεωγραφικὸς ὅρος· 6, Πλανήτης. Ἀήμιος Ἀνδρὸς

568. Φωνηεντόλιπον

ζ - χ - τ - ς - φ - λ
Μπουρλοτιέρης τῆς Ἑρεσσῶς

569. Γριφὸς

ο	ο	ο
σκι	πολ	εμ
ἄν	ο	σ
	ο	
		Τριφασικόν

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 33

377. Τρίκαλα (τρι, καλά).—378. Ἐφήμερος· ἐνήμερος.—379. Φάρος· ἀφρός.—380. Τυρός· Τύρος.

381. Α Ν Σ Ι
Μ Ω Ο Ι
Λ Α Λ Θ Χ
Ε Α Ε Ι Ε Α Ρ
Π Γ Π Ρ Η
Ο Ο Ο Σ Α
Σ Σ Σ Σ Α

382. ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ (Ἑλβα, λαός, Ἰλισσός, Σείριος, Ἀβελ, Ρέλια, ὀβελός).—383. Πεπρωμένον φανεῖν ἀδύνατον. (Ἡ ἀνάγκη κατὰ στήλας, ἐξ ἀριστερῶν καὶ ἐκ τῶν κάτω, βουστροφρόνη).—384. ΜΕΝΕΛΑΟΣ (ΜΕΛπομένη, ΝΕμέα, ΛΑκωνία, ὈΣλο).—385. Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου.—386. Ἐξ ἰδίων τὰ ἀλλότρια. (Ἐξ η, δύο ν, τὰ, ἄλλο τρία).

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δρχ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. 40 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1932), ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 39 τόμους ὑπάρχουν οἱ 38 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντληθῇ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894—1928 τιμῶνται ἕκαστος ἀρραφὸς δρχ. 80 καὶ ραμμένος δρχ. 85. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931 καὶ 1932 τιμῶνται ἕκαστος ἀρραφὸς δρχ. 110 καὶ ραμμένος δρχ. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. 5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δρχ. 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. 35 εἴτε ἀρραφὸς εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὸ στοιχεῖον δρχ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις μὲ παχὺὰ δὲ στοιχεῖα δρχ. 1 καὶ μὲ κεφαλαία δρχ. 1,50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρχ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΔΓ'—610]

Ὅριέττα, πές μου τί καιρὸ κάνει ἐκεῖ γιὰ νὰ ντυθῶ καταλλήλως, ἐπειδὴ πρόκειται νὰ σὲ συναντήσω.

Ραμὸν Νοβάρο

[ΔΓ'—611]

Ἀνρὺ Γκαρὰ = Ρένα Δεπιάν· κάτω ἐ πρόεδρος, ζήτην ἀντιπρόεδρε· φταῖει ὁ Ἰβάν.

Μαργλὲν

[ΔΓ'—612]

Ἐἴσας Χόλλυγουντ· Ἀνρὺ = ἀγριοκάτικο, Ζάν = Nagy, Ἰβάν = Ἀνθος τῆς Μυκόνου, Βίλλυ = παρρηθὺς καὶ ὁ Γουσταῖος... ὅ, τι κι' ἂν πῇς.

[ΔΓ'—613]

Ὅριέττα, τί κάνει ἡ Μπιμπή; Θίσας Χόλλυγουντ

[ΔΓ'—614]

Νέλων. Μάρτυρες θαν χαμογελοῦσας τῆς Γιόλας. Θίσας Χόλλυγουντ

[ΔΓ'—614]

Δοῦς τοῦ Ραῖχστατ, γιὰ τὴ γιορτὴ σου πολλὰς εὐχὰς καὶ ἀντιπρόεδρος.

Ριχτς, Μυρέλλα

[ΔΓ'—616]

Ἑλληνικὸ Ἀκρογιάλι, γιὰτὶ δὲν ἀνταποδίδεις τετραδιάκι; — Κοντορεδιθούλης = Ἰω. Φαλκωνάκης.

Μυρτίλη

[ΔΓ'—617]

Φίλμ, ἀγαπητό μου, στὴ γιορτοῦλα σου, χίλιες θερμὲς εὐχούλες

Μακεδονικὸν Ἐντελβαῖς

[ΔΓ'—618]

Ἄιλι, Ἀτθίς, γιὰτὶ δὲν ἀνταποδίδεις Μ. Μ.; δὲν ἐλάβατε δικὰ μου; Ἀπαντήστε.

Πληγωμένη Καρδοῦλα

[ΔΓ'—619]

Ἀλληλογραφῶ κι' ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ μορφωμένα Διαπλαστούλας. Π. Ἀετὲ, ἐξακολούθει...—Σ. Ζώγια, Νικοτσάρα 9, Βόλος.

Πληγωμένη Καρδοῦλα

[ΔΓ'—620]

Ἀνρὺ, ἡσυχᾶς, παιδί μου, Μιμίκα ἄσε τὴν Ὅριέττα ἡσυχῇ, πρόσσεχε τὰ καραβάκια σου μὴ τὰ βρίζῃς σὲ βράχους.

Συνίπα

[ΔΓ'—621]

Ἐπανερχομαι μὲ ἀγρίας διαθέσεις. Μιμίκα, ἔξερεις πῶς μπαίνουν οἱ σκνίπες στὴ μύτη. Κοίταξε μὴν μῶ στὴ δική σου γιὰτὶ δὲ θὰ ξεκολήσω εὐκόλα.

Συνίπα

[ΔΓ'—622]

Ὅ'Ιβάν κι' ὁ Ζάν... τί ταιριαστές καὶ ὥραιες φίλες...

Συνίπα

[ΔΓ'—623]

Σφίγξ, Τώρα λοιπὸν καταγίνεσαι στὴν πορτραίτογραφία; Περιμένω ἀνυπόμονα νὰ ἴδω καὶ τὸ δικό μου πορτραῖτο. ἔξερεις, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μοιάζῃ (ἐκ τῶν ἰδίων... ὅπως εἶχες πῇ).

Τάσος Λουζής

[ΔΓ'—624]

Ἐπεσμένη Ἀρδε, τὸ Μακεδονόπουλο μὴ στέλλεται σ' ἐσφαλμένη διεύθυνση. ἴδε ΔΓ—332.

Τάσος Λουζής